

Οι πελάτες του Επστάιν και η άσκηση δύναμης

Οι βασιλείς και οι αριστοκράτες από τον Μεσαίωνα είχαν επίσημες αλλά και κρυφές ερωμένες και οι αστοί από τον 18^ο αιώνα στήριξαν πορνεία πολυτελείας ή ακόμη εγκατεστημένες μετρέσες. Λένε πως η εξουσία ερεθίζει τη λίμπιντο και για τούτο τρελαίνει, ίσως. Αυτό το οποίο γνωρίζουμε με βεβαιότητα είναι πως η λίμπιντο στη σεξουαλική της έκφραση μπορεί να επιλέξει οτιδήποτε αδιακρίτως: άνθρωπο, ζώο, αντικείμενο ή ενέργεια από όπου ο φетиχισμός, η κοπρολαγνεία, η κτηνοβασία κ. ο. κ. Για τούτο ιστορικά οι κοινωνίες βάζουν όρια στην επιθυμία διότι στην αντίθετη περίπτωση η αυτοκαταστροφή και ο κοινωνικός κανιβαλισμός διαχέονται.

Η αποκάλυψη χιλιάδων καθολικών κληρικών παιδεραστών έριξε φως σε περιπτώσεις παιδεραστίας «εντός των τειχών» εις βάρος μαθητών τους. Ακόμη ξέρουμε τα οργιώδη πάρτι του πρώην πρωθυπουργού της Ιταλίας Μπερλουσκόνι με σεξεργάτριες τον παιδεραστικό τουρισμό δυτικών σε χώρες της Ασίας αλλά και την δική μας υπόθεση βιασμού κατά συρροή φτωχής ανήλικης στον Κολωνό και ευρύτερα το διεθνές εμπόριο λευκής σαρκός. Αν όλα αυτά έχουν πάρει διαστάσεις λόγω της έκπτωσης των ηθών σε δυτικές χώρες και υποβοηθούνται από την χαλάρωση ή και την εμπλοκή των μηχανισμών επιτήρησης, στοχεύουν ωστόσο στην ικανοποίηση διεστραμμένων επιθυμιών φοβικών, συνήθως, ατόμων. Η υπόθεση Επστάιν, ωστόσο διαφέρει διότι σε αυτήν εκδηλώθηκαν ορισμένα μοναδικά κοινωνικά χαρακτηριστικά απολύτως συνυφασμένα με το καθεστώς του νεοφιλελεύθερου καπιταλισμού.

Τι είναι αυτοί οι πελάτες του Επστάιν; Για να αντιληφθούμε καλύτερα πρέπει ξεκινώντας να αγνοήσουμε την προσέγγιση τύπου κλειδαρότρυπας που προωθούν τα περισσότερα μέσα ενημέρωσης και να σκεφτούμε τις συνθήκες κοινωνικής ανισότητας οι οποίες εκδηλώνονται μεταξύ των πελατών του Επστάιν, δηλαδή τους θύτες και τα θύματά τους. Από την ετήσια [Αναφορά](#) των Ανισοτήτων στον Κόσμο του 2026 την οποία συντάσσουν αφιλοκερδώς επιστήμονες από πολλές χώρες, όπως μεταξύ πολλών άλλων ο Ricardo Gómez-Carrera, ο Thomas Piketty, ο Joseph E. Stiglitz, ο πλούτος κατά την εποχή του νεοφιλελευθερισμού είναι ακραία συγκεντρωμένος: το 10% των ατόμων με τα υψηλότερα εισοδήματα κατέχουν τα τρία τέταρτα του παγκόσμιου πλούτου, ενώ το φτωχότερο μισό κατέχει μόνο το 2%. Ακόμη χειρότερα το πλουσιότερο 0,001%, (περίπου 60.000 πολυ-δισεκατομμυριούχοι), ελέγχουν σήμερα τρεις φορές περισσότερο πλούτο από ό,τι το ήμισυ της ανθρωπότητας (δηλαδή πληθυσμός 4,12 δις), ενώ το μερίδιό αυτού του 0,001% αυξάνεται σταθερά από τη δεκαετία του 1990 κατά περίπου 8% ετησίως.

Το πρώτο, λοιπόν, χαρακτηριστικό των πελατών του Επστάιν είναι ότι προέρχονται από αυτό το ελάχιστο ποσοστό των πολύ μεγάλων καπιταλιστών, ανεξάρτητα αν πολιτικά πρόσωπα με πλανητική εξουσία όπως ο πρώην πρόεδρος των ΗΠΑ Μπιλ Κλίντον, εστεμμένοι και άλλοι διεθνείς παράγοντες εμπλέκονται επίσης, νομίζω οι περισσότεροι ως δορυφόροι των κεφαλαιούχων. Το δεύτερο χαρακτηριστικό των έως τώρα γνωστών πελατών του Επστάιν (αλλά και των δορυφόρων) είναι πως σχεδόν όλοι προέρχονται από δυτικές χώρες. Και το τρίτο χαρακτηριστικό συναρτημένο με το πρώτο είναι η τεράστιας κλίμακας δύναμη που διαθέτει ο κάθε ένας από τους πελάτες του διεθνούς πορνοβοσκού Επστάιν.

Συνηθίζεται μεθοδολογικά να μετράμε το κεφάλαιο σε χρήμα και άλλες εγχρήματες αξίες. Ωστόσο, το χρήμα είναι μέσο προς απόκτηση ισχύος. Με δυο λόγια η ουσία αυτών των περίπου 60.000 κεφαλαιούχων οι οποίοι αποτελούν τον ηγετικό πυρήνα του διεθνούς καπιταλισμού και ορισμένοι από αυτούς ήταν πελάτες του Επστάιν και άλλοι ασφαλώς κάποιου άλλου αντίστοιχου, ή ουσία, λοιπόν, είναι ότι ο κάθε ένας από αυτούς διαθέτει δύναμη με εύρος κολοσσιαίο. Αντίθετα τα δεκάδες, τουλάχιστον, θύματα τους είναι όλα ταπεινής κοινωνικής προέλευσης προφανώς παραπλανημένα με υποσχέσεις και χρήματα, ακολούθως αποπλανημένα και τέλος βιασμένα, ποικιλοτρόπως κακοποιημένα και κάποια δολοφονημένα την ώρα της πράξης. Η διαφορά δυναμικού μεταξύ των θυτών και των θυμάτων είναι, προφανώς, τεράστια, απροσμέτρητη.

Για ποιο λόγο, λοιπόν, μεγιστάνες του καπιταλισμού και οι πολιτικοί δορυφόροι τους, ενώ στους κύκλους τους υπάρχουν σε επάρκεια ωραίες γυναίκες και άντρες έτοιμοι να υποταχθούν στις επιθυμίες τους, αυτοί επιλέγουν να βιάσουν ανήλικα ή νεαρά άτομα πολύ αδύναμης κοινωνικής προέλευσης και ακόμη, στη ναρκισσιστική παραφορά τους την στιγμή του βιασμού, να τα δολοφονήσουν με ξυλοδαρμό ή αλλιώς; Δεν πρόκειται, ασφαλώς, για σοβαρά διαταραγμένα άτομα όπως υποστηρίζεται με τον συρμό του ψυχολογισμού -αν ήταν έτσι δεν θα μπορούσαν να χτίσουν ιδιωτικές αυτοκρατορίες. Ούτε περιορίζονται στις γνωστές μεμονωμένες ιστορίες βιασμού της υπηρέτριας από τον λόρδο, και επίσης δεν μπορούν να συγκριθούν με τον εξίσου απεχθή πλην μικρής κλίμακας βιασμό της γειτονιάς ή της εκκλησίας. Ας τονίσω πως η συμπεριφορά τους δεν περιορίζεται επ' ουδενί στην σεξουαλική διαστροφή αλλά την στιγμή του βιασμού παραπέμπει σε ολική ναρκισσιστική παραφορά σε βάρος του θύματος.

Ο Πιερ Πάολο Παζολίνι στην κινηματογραφική δημιουργία του με τίτλο «Σαλό. 120 ημέρες στα Σόδομα», ταινία η οποία προκάλεσε πολύ έντονες αρνητικές αντιδράσεις, σε ορισμένες χώρες απαγορεύτηκε αλλά επίσης αποθεώθηκε, αναλύει την άσκηση βασανισμού, καταστροφής και θανάτου αδυνάτων ιδίως γυναικών χωρίς κανένα λόγο -βασανισμός για τον βασανισμό, θάνατος για τον θάνατο. Σωστά ο μεγάλος Ιταλός σκηνοθέτης μας υποδεικνύει πως η πλέον ισχυρή φαντασίωση της απολυταρχικής εξουσίας δεν είναι η κατοχή δύναμης καθεαυτή αλλά η άσκησή της επί της ζωής και του θανάτου τρίτων χωρίς να διαμεσολαβεί κίνητρο ή οποιαδήποτε άλλη αιτία. Ασκώντας, λοιπόν, την εξουσία τους σε κοινωνικά αδύναμα άτομα έως θανάτου οι πανίσχυροι καπιταλιστές πελάτες του Επστάιν αισθάνονταν θεοί για λίγες ώρες. Μήπως, λοιπόν, ο Επστάιν πρόσφερε στους

πανίσχυρους πελάτες του την ικανοποίηση αυτής της φαντασίωσης με ιδανικά θύματα κάποια κοινωνικά αδύναμα άτομα; Είναι μάλλον προφανές ότι η άσκηση δύναμης επί της ζωής και του θανάτου σε κοινωνικά αδύναμους προκαλούσε στους θύτες την απόλυτη ηδονή. Όμως οι φιλοδοξίες τους ήταν πολύ ευρύτερες όπως αποδεικνύεται από τα έγγραφα της υπόθεσης Επστάιν. Όσο νόμιζαν ότι ανέρχονταν στους ουρανούς αναζητούσαν τρόπους να ξεφορτωθούν τους φτωχούς μια κι' έξω ή να δημιουργήσουν γενετικά το τέλειο ανθρώπινο είδος. Αυτό, λοιπόν, το δείγμα των μεγιστάνων του διεθνούς καπιταλισμού μας επιτρέπει να σκεφτούμε τι μπορεί να συνεπάγεται η σχεδόν ανεξέλεγκτη κυριαρχία τους επί των δυτικών κοινωνιών τις οποίες απομυζούν στο όνομα της ελεύθερης οικονομίας.

Πέτρος Πιζάνιας, ομότιμος καθηγητής ιστορίας, Ιόνιο Παν/μιο